

Schtož naš nastupa, nima tošame Słowež-ko žadyn drubi Rosom, a je prawje a derje tak wutožene. Ale dokelž ton Zandzel skrotkim prejež ryczi, a temu Džeczatku Jesušejtajski wulki Titel a Gješ dawa a jeho Kneša menuje, da je to wjeste Wopofasanje, so to Džeczatko, kotrež je so wot teje Knežny Marijy narodžilo, je wjerny prawy a wječny Boh, hewak jeho wješje ton Zandzel neby teho Kneša menował.

Masch Sbožnik je won, a niz tych Zandzelow, kaž ton Zandzel tudy sjawnje praji: Wam je so ton Sbožnik narodžil. Ale won je niz jeno našch Kneš, ale tež tych Zandzelow Kneš, czi da su snami a my snimi teho Kneša domjazny Ssluzomnizy, rachnuja so pod teho Kneša snami, so my Słowežojo, kiž my predy teho Gžerta Wotrocžy bjechmy, smy psches to Džeczatko ktajkej Gješzi pschischli, so smy njett do teho Bjergarstwa tych lubych Zandzelow horjewšaczi. Czi su njett našchi lubi Pscheczelo, so so možemy teho Džeszja dla kwalicz, so mamy stymy lubymy Zandzelami a woni snami jeneho Kneša, a smy jenajzy domjazny Ssluzomnizy bes sobu.

Tym lubym Zandzelam dyrbjalo so sdo- bnje wjazy sdacž, dokelž woni wele krasni- schi su, dylži mi Słowežojo, najpredy ro jich Naturi a Bježy, potom, dokelž woni bes Rjecha su. Ale tady žana Gordosž kwidže- nju neje, woni naš Słowežownašcheje Za- tošje dla nesazoja, haj woni naš sa wošoko posbjenenych a česženych dzerža, tajkeho jich Kneša a našcheho Wumožnika, teho Ssyna Božeho dla, našcheje Sšmerezje, Rjecha a Rusy je jim wutrobne žel. Tehodla maju woni tajku wutrobnu Wešeloz na tajkej Pomozy, kotraž so nam psches to Džeczatko stane, popšcheja nam tu Sbožnosž tak derje jačo sami šebi, so smy dženša to Džeczatko šegen dostali, kotrež ton Kneš je, kiž naš

kwoskojej Gješzi pschineše, so bychmy jich Towarschojo byli.

Woni nepraja: Ja nochzu teho Rjeschni- ka, teho šmerdzazeho Morweho, tych sata- manych, neciztych Kurwarjow a Słošni- kow. Nje, tak woni nepraja, ale šwešelja so s Wutrobu na tym, so njett tajkich Rjeschni- kow k Pscheczalam a k Towarscham maju, kwala Boha tehodla, so my Rjecha wotby- džemy a knim do jeneho Doma a pod jeneho Kneša pschindžemy. Tajkeje Nady dla dža- kuja so woni Bohu, a kwala jeho, kotrež woni tola sami sa so netrebaju, hacž jeno so psches to jich Wešelje weče budže, a Boh czim wjazy kwalby a Gješje ma, kaž woni potom spjewaju.

Kak wele wjazy pak so nam saležji, so bychmy so Bohu tež sa to džakowali, a jeho kwalili, a tež bes sobu Lubosž a Ssluzbu wopofasali, kaž ton Ssyn Boži nam wopo- fasat je, kotryž je našche Gželo a najblišchi Pscheczelo so ščinit. Schtuž pak tošamo šedžbu nima, teho Blisheho tež tak nochze lubowacž a jemu šluzicz, temu neje, kaž ho- rjekach prajiš smy, špomhanju.

To je to prjene Prjedowanje wot teho Džeczatka po jeho Narodži, to dže pschezo dale bes Pschestacža hacž do Konza teho Sšwjeta, tehodla dyrbicze jo šwjeru šakho- wacž. Pschetož tudy widžicze, kak su njett czi šweczi Zandzeljo snami psches jene a našchi Pscheczelo, a stym wešelym Powjestwom knam pschischli, a hiščeje dale stym trosch- tuja a praja, so my so dale nedyrbimy bo- jecž, dokelž je so nam to Džeczatko narodžilo, a ze našch Sbožnik bycz. To je ton prawy, najwoschi a wutrobny Troscht, džejž my Božu Radu a Sšmjelnosž zylje wošebnje a wješje sešnacž možemy, so je Boh ton sche- homozny, wječny Woczež so nad nami šmje- lit a nam šwošeho Ssyna dal, na tajke jara